

Essay This is me! – Morsal Ayoubi

Nederland, dit is mijn plek.

“Meid, wat spreek je goed Nederlands!” “En vertel eens, voel jij je meer Nederlands of meer Afghaans?” Dit zijn uitspraken die ik gedurende mijn levensjaren zó vaak heb moeten aanhoren. Van kinds af aan tot, inmiddels 24 jaar en Internationaal recht studente aan de Vrije Universiteit Amsterdam, en zo lijkt men het nog steeds bijzonder te vinden dat ik de Nederlandse taal *met* (of wellicht denkt men “*ondanks*”) mijn etnische identiteit toch eigen heb weten te maken. Ik zie dat ze het goed bedoelen, bijvoorbeeld tijdens een sollicitatiegesprek. Als een compliment.. of zoiets. Maar waarom, vraag ik mezelf af. Waarom is dit gegeven van een Afghaans meisje met een zwarte bos krullen dat ABN spreekt überhaupt iets dat opvalt en benoemd moet worden? Horen wij die fase niet al voorbij te zijn?

Ik vergeet soms dat ik er “anders” uitzie. Ik heb mezelf vaak afgevraagd waarom vergeten wordt dat ik ook bijna heel mijn leven in Nederland woon. Ik heb Nederlandse vriendinnen. Ik kijk Nederlandse televisie. Ik haal ook mijn boodschappen bij de Appie om de hoek. En toch heb ik het gevoel dat ondanks alles, onderscheid tussen mij en mijn autochtone vrienden, een onontkoombare kwestie is. Ik merk het in mijn directe omgeving, in mijn studie en in mijn werk. Soms zelfs in mijn vriendenkring. Het gevolg is een soort constante strijd om me te verantwoorden en uit te leggen. Om tijdens het wekelijks koffiegesprek nog even extra te benadrukken hoe zeer ik terrorisme afkeur. Om nog eens duidelijk te maken dat de Islam écht, maar dan ook écht niet staat voor terrorisme. Om te laten weten dat ik net als jij ben, omdat ik ook weleens een haring eet en koningsdag vier. En precies dát, zijn ook de momenten waarop ik me soms een beetje geneer. Niet omdat ik me schaam voor wie ik ben. Ik ben trots op het meisje dat ik vandaag mag zijn en ik voel me rijk en dankbaar dat ik mag wonen in een veilig en kansrijk land als dit. Ik schaam me, omdat ik het gevoel heb dat ik mijn plekje in de Nederlandse samenleving moet verdedigen en het net iets meer moet beschermen, dan mijn autochtone vriendinnen. Al zouden we in theorie graag willen zeggen dat allochtoon of autochtoon niet uitmaakt, in de praktijk ervaar ik dat anders. Op Schiphol worden mijn vader en ik eruit gepikt voor nog even een “double check”. Tijdens het winkelen samen met mijn Nederlandse vriendin, word ik, voordat we zonder aankoop willen vertrekken, nog eenmaal verzocht mijn tas open te halen omdat ik volgens de medewerkers toch echt meer hangertjes had toen ik ging passen. Een kennis die een uitgebreide vragenronde doet omtrent onderwijs en mij enkel de vraag stelt welke mbo-opleiding ik dan doe. Vanwaar al die assumpties? De één heeft er zichtbaar meer last van dan een ander, maar onderscheid is er. Stigma’s rondom allochtone jongeren bestaan.

De vraag die ik mezelf in lastige situaties stel is: wat kan ik doen? Het heeft geen zin om de bal bij een ander neer te leggen. Wat mij opvalt is dat er een grijs gebied is, één waar communicatie tussen allochtone jongeren en de autochtone gemeenschap stilvalt. En juist daar waar ik rustig de dialoog aanwakker, zijn mensen soms bereid om naar me te luisteren. Dat heb ik gemerkt. Vaak gaat het namelijk om

onwetendheid. Het is simpel om naar selectieve berichtgeving in de (sociale) media te luisteren en een vervreemding of angst te ontwikkelen voor je landgenoten. Want dat is uiteindelijk wel wat we zijn, *landgenoten*. Ik vind dat dit alleen al reden moet zijn om elkaar een kans te geven. We moeten het met z'n allen doen. Dit is *onze* samenleving. Als achtergestelde groepen het beter doen, gaan wij er als gehele samenleving op vooruit. Ik heb het gevoel dat dit vergeten wordt, omdat we in hokjes leven.

Tijdens mijn studententijd heb ik weleens het gevoel dat ik mij meer moet bewijzen om straks een passende baan te kunnen vinden. Dit hele idee heb ik langzaam leren omarmen. Ik probeer mezelf niet langer af te vragen wat ik moet doen om te kunnen blenden bij mijn autochtone vrienden en collega's. Dat zou af doen aan wie ik als persoon ben. Ik probeer mezelf nu af te vragen wat de volgende juiste stap is die ik kan zetten om mij verder te brengen, ongeacht wat voor extern gemaakt onderscheid dan ook, dat sowieso zijn stempel ergens along the way wel op mij zal drukken. Ik heb niet zozeer in de hand hoe anderen reageren, maar wel hoe ik mezelf opstel. Ik wil graag meedoen in de samenleving en ik wil graag hogerop klimmen. Voor mij betekent dat simpelweg dat ik harder moet werken. Ik doe beter mijn best op school. Ik wil dat mijn cijfers in orde zijn. Waar ik kansen en mogelijkheden zie om nevenactiviteiten aan te pakken, doe ik dat. Ik geef me op voor commissies, studiereizen en andere extra curriculaire activiteiten. Ik probeer mezelf te laten zien. Het voelt eng en kwetsbaar, omdat ik het vertrouwde kleine stukje waar ik in bewoog wat meer leer los te laten, maar ik denk dat hierin ook de grootste les zit. Als ik door de jaren heen bij de pakken neer was gaan zitten bij elke opmerking of afwijzing omtrent mijn religie, mijn huidskleur of mijn Afghaanse achtergrond, dan zou ik ook zeker niet zijn waar ik nu ben. Ik vind dat ik net als ieder ander een verantwoordelijkheid heb om bij te dragen aan de samenleving. Echter, niet iedereen wordt het even makkelijk gemaakt om deze bijdrage te leveren. Dat is zo. Máár, heeft elk van ons niet een plicht om het te proberen en zodra we vallen het nog eens te proberen? En als het dan nog moeilijk is, het nog eens te proberen? Ik geloof dat de aanhouder wint.

Kansen komen niet altijd naar mij toe. Situaties die wijzen op uitsluiting en vervreemding van bepaalde groepen vragen aandacht. Ik probeer het onderwerp bespreekbaar te maken waar ik kan. Laten we ervoor kiezen om deze dialoog samen aan te gaan, op school, op het werk, met de buurman. En om ondertussen net zo hard, misschien wel harder door te werken om onszelf te laten zien. Het is makkelijk om onderuit gezakt te zitten, maar het vraagt wilskracht, moed en discipline om te gaan staan voor wie wij werkelijk zijn en wat wij werkelijk verdienen.

Ik durf oprecht en met zekerheid te zeggen dat ik zowel Nederlands als Afghaans ben. Ik hoef niet te kiezen. Ik vind dat niemand dat hoeft. Ik wil het één niet omarmen om het andere vervolgens uit te sluiten. Als we uitsluiting en vervreemding willen tegengaan, kunnen we dan niet het best bij onszelf beginnen? Dit is in ieder geval mijn verhaal. Mijn leven als Afghaanse in Nederland. Jij hebt de jouwe. Misschien in jouw ogen een verhaal dat veel lastiger is dan de mijne, of misschien ook niet. Wat ik wel weet is dat wij beide een keuze hebben. Eentje waar wij, als allochtone jongeren,

ons best misschien net wat meer voor moeten doen. Ik ga die uitdaging aan, jij ook?
Dit is onze plek, hier, in Nederland.